

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ JEAN AICARD

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΤΗΣ ΓΚΡΑΝΤ-ΜΑΖΥΡ

Ξαναβυθίστηκε, γεμάτος αγωνία, στην ανάγνωση των αλλόκοτων χειρογράφων...

Α΄.
Μιά μέρα στο Παρίσι, ο διακεκριμένος ανακριτής των δικαστηρίων του Σηκουάνα κ. Π... έλαβε ταχυδρομικώς ένα δέμα χειρογράφων, απ' τον νεαρό υποκόμητα Αρμάνδο ντε Β...
Ο ανακριτής κ. Π... ήταν στενός φίλος και συναμφίλιος του γραλέου μα θαλερού άκομη — παρά τα 60 χρόνια του — κόμητος ντε Β... , χήρου από πολλά χρόνια, κατόχου μυθικής περιουσίας και μανιακού κινήτου, ο οποίος είχε ένα μονάχα γιμό, τον υποκόμητα Αρμάνδο ντε Β... , αποκλειστικό κληρονόμο του..

Σκανδαλισμένος ο ανακριτής απ' τον όγκο των χειρογράφων αυτών, έρριξε πρώτα τη ματιά του στη μικρή επιστολή, ή όποια τα συνώδεε, και διάβασε σ' αυτή τα εξής αλλόκοτα:

«Σεβαστέ μου και αγαπητέ οικογενειακέ μας φίλε...
Σου στέλνω τα χειρόγραφα αυτά, γραμμένα απ' το ίδιο μου το χέρι... Αποτελούν εξομολόγησι της ταραγμένης μου ψυχής και για να τα νοιώσετε καλύτερα, τα έχω συντάξει με έρωτήσεις κι' απαντήσεις... Με ρωτάτε δηλαδή ΣΕΙΣ, ως ανακριτής, εξασκώντας τὰ έπίσημα και τρομερά για μένα καθήκοντά σας, και σās άπαντώ ΕΓΩ, σάν ένας φειχτός εγκληματίας, λυγισμένος απ' το βάρος ενός πρωτόνοστου εγκλήματος... Διαβάστε λοιπόν προσεχτικά τις εξομολογήσεις μου αυτές, και, μετά 15 μέρες, θα λάβετε εκ μέρους μου μιá άλλη επιστολή, ή όποια θα διαρωτίξη όσα τυχόν σημεία έμειναν σκοτεινά στο μεθοδικό μυαλό σας... Και ό-μως δέν είμαι εγκληματίας!...
Σας αφήνω ύψιαν, σεβαστέ μου και αγαπημένε φίλε, και φεύγω μακριά, κνηγήμενος απ' τή σκληρή κι' άμειλικτη μοίρα μου, ή όποια μ' έπαιξε στα νύχια της σάν ταπεινό κουρέλι...
Δικός σας. Υποκόμης Αρμάνδος ντε Β...»

Ταραγμένος έξαιρετικά ο γεροανακριτής, νοιώθοντας στην ψυχή του μιá κρυφή τρομάρα, σάν κι' εκείνη πού νοιώθουμε όλοι μας, όταν μās κοντοζυγώνει το φάσμα κάποιου φειχτού κι' ασύλληπτου για τις περιορισμένες αισθήσεις μας μυστηρίου, σηκώθηκε άπότομα απ' το γραφείο του, φώνησε τόν κλητήρα και τούδωσε άσπληρες διαταγές να μίν ένοχληθί από κανένα...
Αφού κατόπιν διπλοκλείδωσε τήν πόρτα, γύρισε στο γραφείο του, πήρε τα αλλόκοτα αυτά χειρόγραφα, κι' αφού χώθηκε αναλυτικά στην πέτινι κι' εύρυση πολλυθόνα του, άρχισε να τα διάβάζη με προσοχή:

Και να τί διάβασε, ανατριχιάζοντας σύγκορμος κάθε τόσο:
«ΣΕΙΣ.—Θέλω πρό πάντων, κύριε υποκόμη, να μού εκθέσετε με όλη τή δυνατή λεπτομέρεια τους, όλα τα συμβάντα της ύποθέ-σως αυτής... Έμπρός, θάρρος!... Μή χλωμιάζετε...
ΕΓΩ.—Ίδού, κύριε ανακριτά... Στις βόρειες επαρχίες του νομού Βαίρ, και στην άκρη ενός μεγάλου, πυκνού και σκοτεινού δά-σους πεύκων, έχουμε έναν παλιό, και σχεδόν σαραβαλασμένο πύρ-γο, ακατοίκητο εδώ κι' εκατό χρόνια...
... Ο πύργος αυτός έχει στα περίχωρα πολύ κακή φήμη. Ό-λοι βεβαιώνουν εκεί τραγώ, πώς όποιος κοιμηθεί μέσα στον πύρ-γο, έστω και για μιá νύχτα, μοιραίως θα πέση στην κυριαρχία έ-νός νεκρού, ό όποιος σκότωσε μιá νύχτα, δολοφονικά, τόν ίδιο του τόν πατέρα...
... Τήν ώρα λοιπόν πού κοιμάστε εκεί μέσα, έρχεται ή θλεθρία και βρυκολακισμένη ψυχή του πατρικόνου, χώνεται μέσα στο δέμα σας, γίνεται κυρία του έαυτού σας και σās κάνει να ενεργείτε σύμφωνα με τις επιθυμίες της.
ΣΕΙΣ.—Και τό πιστεύετε αυτό τό πράγμα, κύριε υποκόμη;...
ΕΓΩ.—Δέν λέω ότι τό πιστεύω... Με ρωτά-τε και σās διηγούμαι τα πράγματα όπως έχουν, τίποτε περισσότερο... Δέν πιστεύω τίποτε, δέν ξέ-ρω, κύριε ανακριτά, αν είναι αλήθεια αυτό, ή αν μπορεί, έστω, να συμβή ένα τέτοιο πράγμα...
ΣΕΙΣ.—Έξακολου-θήστε... Άλλά, πρώτα-πρώτα, πώς μπορεί μιá ψυχή να εγκατασταθί σάν κυριαρχος μέσα σ' ένα ανθρώπινο κορμί, στο όποιο ήδη υπάρχει και κυριαρχεί μιá άλλη ψυ-χή;... Έτσι αφήνει ή ψυχή αυτή να τή διώ-ξουν δίχως τή θέλησί

της;... Κι' όταν τή διώξουν τέλος πάντων, απ' το δικό της τό κορ-μί, πού πάει τότε;... Πέστε μου...
ΕΓΩ.—Δέν τή διώχνουν... Δέν πάει πουθενά'. Μένει στο κορ-μί της, αλλά άδύναμη, παθητική, σκλάβά τελεία της άλλης, της παρειακής κι' όλιθρίας ψυχής, ή όποια είναι και ή μόνη κυρία τώρα, και ενεργεί και διατάσσει άπόλυτα και δεσποτικά...
ΣΕΙΣ.—Καλά... Καλά... Με τί όνομα είναι γνωστός ό πύρ-γος σας;...
ΕΓΩ.—Λέγεται «Πύργος της Γκραντ-Μαζύρ»... Έρεϊφιη κα-θαντό δέν είναι, γιατί οι τοίχοι βασιτούν γερά άκόμη... Σκεφθήτε, ότι έχουν πάχος ενός μέτρου! Είναι όμως πολύ σαραβαλασμένο τό έξωτερικό του πύργου, κι' άκόμη πιο χειρότερο τό έσωτερικό του... Άκατοίκητες, φειχτές, άραχνιασμένες και μονχλιασμένες είναι ό-λες ή αίθουσές του κι' οι διάδρομοί του... Έχει δύο πατώματα : Τό ισόγειο και τό πρώτο πάτωμα... Τό πρώτο πάτωμα είναι τελείως ξεχαρβαλωμένο και πλημμυρισμένο άθεράπευτα από χιλιάδες πεινα-λέων, μεγαλοσώμων και άηδιστικών νοτικών... Έπίσης έστρασαν παντοεινό λημέρι εκεί μέσα, σ' όλα άνεξαργέτως τα δωμάτια και τους διαδρόμους του πρώτου αυτού πατώματος, ένα σωρό νυφτίσες και νυχτερίδες, σέ σημείο ώστε αναγκαστήκαμε να κλειδομπαρώ-σουμε γερά όλες τις πόρτες και τα παράθυρα και να τις καρφώσου-με, ώστε να μη συγκοινωνή καθόλου τό πρώτο αυτό πάτωμα με τό ισόγειο...
... Τό μόνο λοιπόν κατοικήσιμο στον πύργο είναι τό ισόγειο... Μα κι' αυτό όχι ολοκληρό... Κλειδομπαρώσαμε επίσης κι' αυτού του τις πόρτες και τα παράθυρα των ύπερθεκαίνετε διαδρόμων και δωμα-τίων του, κι' αφήσαμε άνοιχτή μόνο την κεντρική του σάλα, στην όποια κι' μένουμε, κάθε φορά πού φεύγουμε με τόν πατέρα μου απ' τό Παρίσι και πάμε στον πύργο μας αυτό...
ΣΕΙΣ.—Από τότε σας άνήκει ό πύργος αυτός;...
ΕΓΩ.—Από δεκαπέντε χρόνων... Διατρένω τόν πατέρα μου και με λατρεύει... Χήρεψε όταν ήμουν μικρός, και δέν ξαναπα-τρέψτηκε πρός χάρη μου, μήπως πέσω σέ χέρια μητρούας και κα-κοπεράσω... Ζούμε μαζί σάν δυό καλοί φίλοι και τό μόνο μου πά-θος είναι τό κνηγή... Ο πατέρας μου, μανιακός έπίσης κνηγός, άγόρασε τόν πύργο αυτό για τό παλιό κνηγή, τό όποιο έχει τό γει-τονικό και ιδιόκτητο μας έπίσης δάσος των πεύκων... Έρχόμαστε λοιπόν κάθε χρόνο εδώ, μένουμε λίγες μέρες στον πύργο μας, κνηγούμε, κι' έπειτα φεύγουμε ξανά για τό Παρίσι...
ΣΕΙΣ.—Έχετε φύλακα του πύργου, όσο λείπετε;...
ΕΓΩ.—Ναι... Ένα πρώην χωροφύλακα, άπόστρατο τώρα... Τόν Άντωνίνο...
ΣΕΙΣ.—Μένει μέσα;...
ΕΓΩ.—Όχι... Φοβάται τόν τρομακτικό θρόλο, ό όποιος πλα-νιέται από πολλά χρόνια έπάνω απ' τα χαλάσματα του στοιχειω-μένου αυτού πύργου... Είπε στον πατέρα μου και τούχτηκε ένα σπι-τάκι, στην κορυφή ενός λοφίσκου, 500 μέτρα πιο πέρα απ' τόν πύργο... Δικαιολόγησε τήν άρρησί του να καθήση μέσα, λέγοντας τόν μακαρίτη — Ατασάχ!... Ναι, μ α κ α ρ ι τ η — πατέρα μου, ότι δέν μπορεί ν' άποσύρη «τους αγωνιώδεις φόβους πού σφίγγουν τα μεσάνυχτα τό λαγύρι του, όταν κοιμάται στον κατα-ραμένο αυτό πύργο ολομόναχος...». Τό Ύπερφυσικό, βλέπετε, τόν τρόμαξε, ενώ ήταν γενναίος άνδρας...
Ο ανακριτής σταμάτησε εδώ την άνάγνωσι των αλλόκοτων χειρο-γράφων, τινάχτηκε όρθιος, σκουπίζοντας νευρικά τόν άφθονο ιδρώτα του και μουρμούρισε λαχταρισμένος:
—Θεέ μου, τί πρόκειται να μίθω;... Μήπως τή δολοφονία του έκλεκτού μου φίλου κόμητος ντε Β... απ' τό ίδιο τό παιδί του;... Τί σατανικά πράγματα είναι αυτά, μέσα στα όποια έμπλεξα;... Γι' αυτό έχω τόσους μήνες να τούς δώ στο Παρίσι;...
Αφού βημάτισε, γεμάτος ταραχή, έτρεξε πάλι και ξαναχώθηκε στην πολυθρόνα του, και, παίρνοντας στα χέρια του τά αινιγματικά έ-κείνα χειρόγραφα, ξαναβυθίστηκε, γεμάτος αγωνία, στην άνάγνω-σί τους:
« ΣΕΙΣ. — Άρκετά, άρκετά, κύριε υποκόμη... Διηγήθητε μου τώρα τά ανατριχιαστικά γεγονότα, τά όποια σās συνέεησαν στον Πύργο της Γκραντ-Μεζύρ...
ΕΓΩ. — Θεέ μου... Τρέμω δλόκληρος, μα θα μιλήσω, αφού με βιάζετε. Ίδού : Τό βράδυ της 13 'Οκτωβρίου βασιλέως πειά ό ήλιος, όταν φτάσαμε στο σπιτάκι του φύλακος μας Άντωνίνο, αφού χασο-μερήσαμε δυό μέρες στο ταξείδι μας, απ' τό Παρί-σι ως εδώ.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ή συνέχεια.

